

Gyermekek a migránskrízisben

Kopár, krémszínű falak vesznek körül. A kórház erős illata és a számomra idegen szavak ébresztenek.

Napok óta fekszik mellettem egy szíriai beteg. Valahol a korosztályom lehet. Most egy fehér ruhás, szintén szíriai ember áll a súlyos cukorbeteg fiú mellett. A saját nyelvükön beszélnek, egy szót sem értek. Teljesen közömbösek. Amint észrevették, hogy ébredszem, halkabbra vették a szót. Az ajtón bekukkant a fiú kisöccse. Szempillantást vetek rá, ő pedig elhajtja fejét és elszalad. Az elmúlt napokat majdnem átaludta. Ő és édesapja egy másik szobában vannak elhelyezve. Az erős kimerültségtől, amint ágyba bújtak elfogta őket az álom. Elhalad előttem a fehér köpenyes szíriai, elköszön a fiútól és távozik. Szerencsémre, itt mindig történés van, egy percet sem unatkozok. Bejön a nővér. Szőke, vállig érő haja félig takarja arcát, de így is látszódik rajta a félelem. Mindig úgy jön ide be, mintha valami halálszobába tartana. Int a fiúnak, ő pedig mosollyal válaszol. Meg sem figyeltem még igazán. Helyes. Kreol bőre van, ami igazán jól mutat a fehér ágyneműn. Sötétbarna hajtincsek simulnak arcára, ami kimondottan kedvességet sugároz. A szeme messziről koromfeketének tűnik. A nővérke maga elé teszi kezét és mutató ujjára mutat, majd mintha egy injekciót fogna, mutató és középső ujját kissé behajlítva széttárja, a hüvelykujját pedig felfelé tolja. A fiú megértően kinyújtja kezét, és odaadja mutató ujját. Szeme csillog. Szeme csillog. Nem lehet kiszűrni, hogy a kedvességtől, vagy a szomorúságtól. A nő fehér arca életet kap, pirosabbá válik, nyugodtabb lesz. Eltűnt róla a feszültség, pedig nem először találkozott már a fiúval. Az infúziócsere még nyugodtabban ment. Befejeztével ránézett az én palackomra is. Rám mosolygott, amit én viszonoztam, és már itt sem volt. Véget ért az infúzióm. A folyósón összefutott munkatársnőjével, ki rögtön a részletekről faggatta. Mindenki el van keveredve a migránsokkal. Halk szavakat értek csak, messzebb vannak már. Semmi újat nem tudtam meg. A fiú cukorszintje teljesen felbomlott. Állandó vérvételek és infúzió. Legalább öt napig kötelező a kórházban maradása. Mellettem a fiatalember, már álomba is merült. Hihetetlenül gyorsan el tud aludni. Én viszont nem. Újság olvasáson gondolkodom, de nem akarok zajt csapni. Séta mellett döntök. Kissé kába a fejem, falfehérnek érzem magam. Gondolom, elég bolondosnak nézhetek ki betegtársam mellett. Bár, ha belegondolok, olyan, mint a bőre és a takaró. Feltápázkodok, szobapapucsomba lépek. A kis szekrényem mellett van a fiú cipője. Gondterhelt, ha lehet ilyet mondani egy lábbelire. Piszkos és látszik, hogy megviselt, sokat használt. A körülbelül kétujjnyi vastag talpa, oldalt fél centiméterre kopott. A sarok és a lábujj, szerintem épphogy nem lóg ki. A két cipő oly elhagyatottan fekszik a földön, mint ez a fiú a kórházi ágyban. Papucsomra nézek, majd újra a meggyötört cipőre. Kilépek meleg, tiszta mamuszomból. Nem akarok jobbat, mint ő. Vajon hány kilométer lehet benne? Ha lenne rászerezve egy kamera, biztosan végignézném. Merre, milyen módon járhatott? Meztelen lábam a hideg földet érinti. Úgy érzem, így egy kicsit az együttérzésemet nyilváníthatom. Bolond gondolat. Megfogom az éjjeli szekrényen lévő újságomat olyan óvatosan, ahogyan csak tudom, majd megindulok az ajtó felé. A padló hideg, de nem zavar. Nem bírom ki, hogy ne nézzek vissza a fiúra. Érdekel az élete. Az édesanyja már Bécsben van. Ezt a tolmáctstól tudom, aki napi egyszeri alkalommal bejár a fiúhoz. Hihetetlenül angyalian, mélyen alszik. Nyugodtságot sugároz. Zaj nélkül hagyom el a krémszínű szobát. A folyósón nagy a nyüzsgés. Ismét megjelenik a kisöccse. Úgy látom, éber állapot uralkodik felette. Apja van vele és beszél hozzá. Akaratom ellenére is mosolygok. Elmegyek mellettük, és meglepődöm, amikor észreveszem meztelen lábukat. Akkor gondolok bele, hogy fázik a lábam. A nővérek egy szíriai fiatalasszonyról beszélnek, kit most szállítanak Újvidékre. Terhesen ütötte el egy autó, és nemhogy a gyermekét veszítette el, a medencecsontja is darabokra tört. Megrezzenek. Nem kellett volna kijönnöm. A másik nővérek döbbenet fagyott az arcára. Elment a kedvem az újság olvasástól. Visszaténfergek a szobámba. A fiú

egy mozdulatot sem tett. Lábujjhegyen odasétálok hozzá. Kíváncsi vagyok. Közelebb megyek. Mélyeket lélegzik. A keze rengeteg színben pompázik, mind a szúrások nyoma. Részletesen vizsgálom. Hirtelen kinyitja szemét, én pedig felszisszenve meghátrálok. Ijedtemben majdnem hátraesek. Értelmetlenül és kissé megijedve néz rám. Ekkor vettem észre, hogy egyik szeme be van dagadva. Mosolygok rá és zavaromban odateszem az újságot a szekrényre, mintha neki hoztam volna. Így valahogy sikerült kicsit kimentenem magam a kellemetlen helyzetből. A tekintete megesz. Sötét szeme arany barnává változik, és csillogással telítődik el. Úgy néz rám, mintha én lennék a megváltó. Zavaromat minél jobban próbálom leplezni. egyszerre van szomorúság, köszönet, nincstelenség és megértés a szemében. Sosem láttam még ehhez hasonlót. Megfogalmazhatatlan bizsergés van a testemben.

Erős fejfájásom van. A nővérke orvosságot nyújt felém. Bólintok és beveszem. A fiúnál most a tolmács van. Az iránt érdeklődik a nővérnél, hogy meddig kell még bent lennie. A fiú szeme szomorú. Sokat beszélnek a nyelvükön. Kíváncsi vagyok. A gyógyszer nem engedi, hogy figyelek, nagyon gyorsan mély álomba nyom.

A kisiú minden erejét beleadva rohan anyukája felé. Az anya hosszú, barna hajú, kendőt és földig érő ruhát visel. Boldogság sugárzik mindenkiből. A cukorbeteg fiú gyorsan magyaráz anyjának. A hideg utcán mégis meleg lett a szeretettől. Rohanok én is, de egy hatalmasat esek.

Álmomból annyira hirtelen riadok fel, hogy felülök. A szívem nem tudja hova verni magát, úgy kalimpál. Mi történt? Leellenőrzöm a fiút, mi van vele. A szobában csak én vagyok. Eltűnt minden. A fiú, a kisiú, az apa, a tolmács, a fehér köpenyes és a gondterhelt cipő is. Csak az újságom maradt ugyanott, ahová letettem. Felkelek érte.

Az újság tetején kimaradt üres részre arab betűk vannak gondosan felírva. A kézírás egyenletes, szép. Mellette egy pálcikaember, aki fogja egy kisebb rajzolt embernek és egy még kisebbnek a kezét. Nyilacskával követnek egy rajzolt várost, ahol egy pálcikanő áll. A szívem, talán most nyugodott le heves veréséből, de talán túlságosan is lassan ver. Az a rajzolt város, Bécs. Ők is arra tartanak már. Ki tudja hol?!

A cipőkben újabb kilométerek vesznek el.

Cvitkó Beatrix

Politechnikai Iskola, Szabadka GFT 4/10